

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Expedita Juris Divini, Natvralis, Et Ecclesiastici Moralis Expositio

Tamburini, Tommaso

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Data alteri ab eoque acceptata. Cap. Sept.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40132

Ecclesiasticus, promittentem de facto alieno condemnat.

I. Quando quis promittit aliquid, quod à suo hæredè faciendum sit.

II. Quando quis promittit aliquid in Judicio, ut quod alius ad Judicium se sit.

III. Quando promittit quis, rem pupilli incolumem ab alio esse servandam.

IV. Quando promittit quis, aliquid præstandum à suo servo, vel filio, quos cogere potest.

V. Quando promittit quis Matrimonium alienum.

VI. Quando quis factum alienum promittens, promissionem juramento confirmat.

VII. Quando quis alienum factum ita promittit, ut adjiciat pœnam aliquam se substitutum, sè v. gr. centum aureos solitutum, si illud non fiet.

Et quidem in primis tribus casibus ex dictis Judex Civilis condemnabit sic promittentes ad interesse Promissario forte secuto. In aliis tribus saltem ad procurandum, ut factum fiat. In septimo ad solvendam ipsam pœnam. Hæc exactius tractata vide apud

Sanchez, & aliosque.

Sanchez, & aliosque. 16 Sed quid, si in hoc septimo eventu promittens diligenter curavit, ut ille alter promissum servaret; adhuc ne obligabitur ad prædictam pœnam?

Respondeo, probabilius esse, non obligari, idque in utroque foro, quia, qui promittit sub aliqua pœna, implicite intelligit, si culpam ea pœna dignam committat. Neque enim promittitur solvi pœna, nisi juxta ejus naturam, quæ semper culpam debet supponere. Ita Sanchez b cum multis.

Promissio de re aliena.

17. Inquires Quarto. Quandoquidem diximus de promissione alieni facti, quid sentiendum de promissione alienæ rei? Si v. gr. promitto tibi librum, qui non est meus, ad quid teneor, cum resevero librum non esse meum?

Respondeo, esse distinguendum. Si promissisti liberaliter hunc numero librum alienum, hunc numero equum, &c. te ad nihil condemno, cum reseveris tuum non

esse, quia in Donationibus liberalibus nemo præsumitur, se obligare ad alterum tantum, quod Juristæ dicunt ad eversionem. At, si eadem liberalitate promissisti librum in genere, equum in genere, &c. certè obligaberis sub ea culpa, quam dicemus infra, afferri à promissione liberali, quia eo modo promittendi, rem, quam habere poteras, atque adeò de tuis bonis promissisti. Ita Molina. c

18. Quid si promitto librum, quem scio, non esse meum? *c Molin. d. 252. n. 6.*

Respondeo. Nimis est manifestum, nullam esse promissionem tuam, quia de aliena re disponere non vales. Te tamen non effugere notam Deceptoris, atque, si sic sis causa alicujus damni, te illud resarcire necessario debere, nimis etiam manifestum est.

CAPUT VI.

De illo Verbo.

Ab aliquo (& illo) Alteri.

1. Hæc verba exposcerent, ut hic enumerarentur ii, quibus promitti, & ii, qui promittere possunt, qui sanè sunt iidem, qui possunt donare, iidemque, quibus donari potest. Verum de his satis à nobis actum est in aliis locis, quæ notabo cum de Donatione capite ultimo.

2. Difficultas autem illa, quam nonnulli hic tangunt, An quid promitti possit Hæreticis, Excommunicatis, Infidelibus non baptizatis, videatur apud Turman. d. & Delugo. *d. 47. dub. 2.*

3. Rursus: an Promissio facta Hæreticis: ut profitens suam sectam habiter inter Fideles, valida sit, & an licita videatur apud eundem Delugo; id, quod universaliter agitatur Verricelli sub ea quæstione, an possit promitti Religionis libertas? *c Delugo d. 23. de Inst. n. 127 Verric. de Mission. Tit. 14. Miscell. 194.*

CAPUT VII.

De illis verbis.

1. Promissionem liberalem esse datam alteri, significat, ut in initio innui, promittentem, fidem dare Promissario, ut ipse Promissarius

O o o o 3 missa-

missarius rem ab ipso Promittente expectet. Quare, qui sic promittit, proficitur se suscepisse aliquam tandem obligationem rem promissam exequendi. De hac ergo obligatione, ecquanta nam sit in presentia discurrendum erit. Et quidem agamus prius, quando fides data est, sed nondum acceptata; postea verò, quando, & data fuit, & acceptata.

§. I.

Promissio data, sed non acceptata, quam obligationem pariat quoad obligationem ex iustitia.

1. **Q**uamvis Promittens det fidem alteri aliquid præstandi, idque illi per signa externa manifestet, modò superius explicato, unde ex parte sua Promittens ponat totum illud, quod requiritur ad veram promissionem, seu fidei dationem; tamen, nullus sit, qui eam legitimè acceptet, multò magis, si sit aliquis, qui legitimè respuat (qui sunt hi mox §. 3. applicabimus) nullam contrahit obligationem ex iustitia, exequendi, quod promissit.

2. Siste hic tantisper; Ne enim confundas promissionem factam homini, de qua loquimur, cum promissione facta Deo; Nam hæc semper valet, & quidem coincidit cum Voto, quia Deus semper est præsens, & supponitur acceptate. Verum, an omnis promissio facta in causam piam v. gr. promissio aliquid donandi tali Ecclesie, tali Hospitali, pauperi tali, &c. ante acceptationem horum, valeat, quasi semper acceptetur à Deo variæ sunt sententiar. Molina, & Layman, quos sequitur, citatque Diana affirmant, opus enim bonum semper à Deo acceptari, credendum est. Negant Baunius, Lessius, & Sanchez apud eundem Dianam, quia ex una parte ejusmodi promissio non semper est Votum, ut certum est; Si enim promitto, dare pauperi elemosynam, non statim voveo illam dare, quia non dirigo promissionem ad Deum, & ex altera parte natura promissionis est respectiva ad alium, quare ex consensu etiam alterius debet suam vim accipere. Certè utraque sententia probabilis est.

3. Jam verò, ut redeamus ad nostra, Hæc doctrina, quod semper sit necessaria acceptatio ad pariendam obligationem ex iustitia, adèd certa est, ut Doctores illam supponen-

tes solùm quærant, an de jure positivo tantum, an etiam de jure natura requiratur hæc acceptatio ad hanc obligationem inducendam. In qua quæstione illud prius tenet Molina, b & Covarruv. c hoc posteriùs tenet merito communis opinio, quam sequitur Sanchez, d aliique. Et ratio melior esse debet, quia, ad inducendam obligationem iustitiæ, debet Promittens transferre Jus iustitiæ in Promissarium, per quod is habeat potestatem exigendi promissum: at hoc Jus transferri in alterum, non potest, nisi hic alter illud velit recipere, atque adèd, nisi acceptet. Ni ita diceremus, sequeretur, quod si Rex mihi donaret Regnum, & ego illud acceptare nollem, in virum essem Regni Dominus.

4. Confirmatur item à posteriori, quia si Promissarius, vel Donatarius acquireret rem ante suam acceptationem v. gr. servum, sequeretur, eum sine sua voluntate, & omninò coactum debere habere curam dicti servi v. gr. si ægrotaret, vel ne delinquat, utpotè jam in ipsius dominio constituti. Et rursus sequeretur Promittentem, donantem vè, posse exercere superioritatem in Promissarium, & Donatarium, dum illum posset cogere ad habendum, quod ipsi nolint, ut ad curam prædicti servi ægrotantis suscipiendam, &c.

5. Neque dicas, ut acquiratur Jus ad legatum, non requiritur acceptatio, immò, neque notitia legatarii de eo, sed statim, secuta morte Testatoris, res legata ad legatarium pertinet, ergo eodem modo, ut acquiratur Jus ad rem promissam. Ne id dicas, inquam, nam etiam in Legatario, vel ejus, Successore requiritur acceptatio, sed Lex propter bonum publicum disposuit, hac acceptatione posita, acquisitionem legati retrahit ad tempus mortis Testatoris, hoc est, res legata censetur acceptata, & acquisita usque à tempore dictæ mortis, ut dicitur in Tr. de Testamentis.

6. Ex dictis fit, ut Promittens possit sine iniustitia promissionem, immò, & Donationem revocare, si nondum Promissarius, seu Donatarius, sive per se, sive per alium legitimè acceptaverit: nam donec ii acceptent, non acquirunt Jus in rem, sive promissam, sive donatam. Ergo ille promittens, revocando, alterius Jus non lædit.

*2 Diana p.
3. tract. 6.
res. 106.*

§. II.

An eadem promissio nondum acceptata obliget ex Fidelitate.

1. **D**ictum est autem (nullam obligationem contrahit ex Justitia) nam, an contrahat aliquam ex virtute Fidelitatis controversia est apud Doctores. Vasqu. *a* & Turrian. *b* nullam contrahere putant, contrahere aliquam, putat Delugo. *c* Huic assentior cum distinctione tamen; nam, si Promissarius nihil profus audit de tua liberali promissione ipsi facta, nullam contrahes obligationem, & in hac parte convenio cum Vasqu. & Turriano; ac si Promissarius scivit tuam promissionem, licet adhuc non acceptaverit, tu contrahes obligationem (quam tamen fateor esse levem ex se, ut fateor idem ibidem Delugo.) Ratio est, quia, ut supra vidimus, Promittens tenetur ex virtute Fidelitatis conformare suum dictum factis.

Quoniam ergo, quando nondum Promissarius tuam promissionem scivit, tu nihil ipsi dixisse adhuc censeris; ideo tunc, ne hanc quidem levem obligationem conformandi dictum factis, in favorem ipsius, seu ratione ipsius, suscepisti. At quando is scivit, licet nondum acceptaverit, jam illi promissionem enunciaisti, quare, & obligationem conformandi tuum dictum factis contraxisti. Quod si Promissarius deinde nolit acceptare, ex alio capite ab omni obligatione libereris, nempe, quia obligationem omnem tibi sic ipse remittit.

2. Nota autem, hanc obligationem, quia illa satis est levis, ut dixi, & non ab omnibus admittitur, vix in hoc Tractatu considerari solere; supponere enim semper solemus, nullam obligationem, neque ex Justitia, ut omnes fateamur, neque ex Fidelitate, utpotè satis levem, oriri ex promissione non acceptata.!

3. Quid si promissionem prædictam ante acceptationem juraveris?

Respondeo, post notitiam, licet ante acceptationem Promissarii, multò magis post acceptationem, obligaberis ex vi juramenti, atque adeò ex virtute Religionis, seu ex virtute Fidelitatis, ut conjuncta cum virtute Religionis, obligaberis enim juratam rem alteri

intimatam exequi, quia obligaberis dicta cum juramento comprobare factis; nisi fortè Promissarius nolit acceptare; tunc enim satis abundè remittit, vel, nisi promissio sit de re mala, de qua infra.

4. At ante omnem notitiam Promissarii ad nihil obligaris, quamvis juraveris. Hoc enim juramentum non est factum Deo, quasi aliquid ipsi promiseris: ergo nihil illi debes, nec est factum homini, neque enim juramentum fit homini, nisi ipsi fides detur, seu, nisi ipsi dicatur id, circa, quod datur fides. Cum ergo ante notitiam Promissarii nihil illi dictum sit, nihil illi juratum fuit, atque adeò nihil illi debitum.

5. Confirmatur, quia Promissio, & Donatio, nondum tradita re, facta homini, sive absenti, sive presenti, semper imbit conditionem, si alter acceptet. Si ergo quis nec scivit, nec acceptavit promissionem, clarè consequitur, illam non posse ullam habere vim, & consequenter nec juramentum illi adhærens, quia etiam juramentum intelligitur, si ponatur illa conditio.

6. Dixi (facta homini) si enim Deo fieret promissio ob pietatem operis, quæ promittitur, sanè erit Votum juratum, & observandum, quia Deus hujusmodi promissiones pias ipsi directas semper supponitur acceptare, ut d. Delugo d. 23. de Inst. n. 86.

§. III.

An sint casus, in quibus Promissio liberalis obliget sine acceptatione?

1. **P**lures docent, esse aliquos casus, in quibus promissio nondum acceptata obliget. Unde revocari nullo modo possit. Sed revera in his casibus, ideo revocatio locum habere non potest, quia licet primo aspectu non appareat, adest tamen dicta acceptatio. Discutramus per quatuor casus, qui hic agitari solent.

2. Primus casus est, quando promissio ita est facta ad causas pias, ut ea fuerit directa non ad ipsum locum, personamve piam, sed ad Deum, sic verbi gratia: *Promitto Deo dare pauperi aureos decem*: Hanc enim promissionem revocari non posse, etiam si ille pauper non acceptaverit, fateamur omnes. Verù id merito fateamur, nã asserimus, hic adest acceptatio.

tionem] ; hæc enim est promissio directè facta Deo, atque adeò est ipsissimum Verum, quod Deus acceptat, unde & inducens Voti obligationem, quæ revocari non possit. Ita Sanchez,

a Sanchez. l. 1. matrim. d. 6. à nu. 16.

3. Secundus casus, quando promissio facta est Civitati, & quidem ex quinque causis. Primò, quando facta est ad reparandam ruinam dictæ Civitatis, ortam v. gr. ex incendio. Secundò, quando facta est ob gratitudinem, quia scilicet aliquid illi promissisti ob honorem ab illa tibi collatum. Tertiò, quando facta est ob aliquod opus v. gr. ob ædificium, quod jam cœptum sit fieri. Quartò, quando facta est promissio de aliqua re Civitati & illam dedisti Municipibus. In his casibus leges allatæ à Molina b jubent, non posse revocari, quod promissum, vel, quod datum est, quamvis præcindatur ab acceptatione. Verum legatur Delugo, c qui respondet, vel in his omnibus supponi positivam acceptationem factam à præsentibus, qui promissionem audierunt, quique per has leges, quasi Procuratores facti sunt Reipublicæ, vel eas leges non jubere promissionem obligare ante acceptationem, sed postea.

b Molin. d. 263.

c Delugo d. 23. de Inst. à nu. 45.

4. Tertius casus est, quando aliquid promittitur, vel datur Infanti: nam tunc Promissio, vel Donatio est irrevocabilis ex Jure. d Sed certè Lex solum loquitur de emancipatione, non verò de aliis rebus. Quod autem emancipatio data, vel promissa Infanti (quamvis eo non acceptante) sit valida, non officit datæ doctrinæ, ut mox videbis clarius paragr. seq. num. 5.

d L. Inbe-
mus C. de
emancipa-
tione.

5. Quartus casus est, quando promissio facta eidem Infanti absenti, directæ est alicui præsentis; qui loco absentis acceptet, ut, si sic quis promittat. Promitto tibi præsentis dare centum Francisco Infanti. In hoc enim casu revocari non posse promissionem, docetur communiter, etiam si, non Franciscus Infans, sed tu solus acceptaveris. Verum hic adesse acceptationem factam à tertio, id est, à te, jam supponimus, à te, inquam, quasi constituto legitimo Procuratore in re utili Infantis. Quid autem requiratur universaliter ad legitime constituendum aliquem, ut is possit pro alio acceptare, dicetur

mox §. 4.

§. IV.

An ad remissionem debiti, & ad cessionem Juris necessaria sit acceptatio?

1. Per hanc occasionem. Inquires, An ad remissionem debiti requiratur etiam acceptatio eius, cui debitum remittitur? v. gr. Si ego tibi meo debitori in aureis centum, eos remittam, sive animo dumtaxat, sive verbis, sed te nondum acceptante, possum ne revocare dictam remissionem, & exigere à te debitum?

2. Respondeo, requiri acceptationem, unde in exemplo allato, te posse revocare, & cõsequenter exigere debitum. Ratio est, quia remissio debiti Donatio est, nam propterea vocari solet Condonatio, & per illam transferri debet Jus, quod habet Creditor in ipsum debitorem, id, quod sine acceptatione non fit, ut ex dictis patet.

3. Illud tamen diligenter animè est advertendum, non idem esse in cessione, seu renunciatione juris, quæ fit, quando quis habens Jus contra rem, quam alius justè possidet, illi juri cedit. Exemplo res evader manifesta. Sim ego v. gr. ex Testamento Titii substitutus à hæreditate, quam Cajo reliquit dictus Titius, Cajo autem noluit adire dictam hæreditatem, sed velit cedere suo juri, dico, etiam si ego nihil sciverim de hac Cessione, illamque non acceptaverim, me Dominum fieri hæreditatis, modo explicato in Tract. de Testamentis, nec illam cessionem amplius revocari posse à Cajo. Ratio est, quia ego substitutus jam fui à Titio Testatore ad habendam hæreditatem, solum intercedebat impedimentum ex eo, quod prius fuit ad hæreditatem vocatus Cajo. Remoto igitur impedimento, jam ego ex vi substitutionis hæreditatem legitime acquiram. Subsumo: sed, ut amoveatur impedimentum, neque notitia mea, nec acceptatio requiritur, sed solum voluntas illius, apud quem potestas erat tollendi, vel ponendi impedimentum; ergo, &c.

4. Atque ex hac doctrina, si rectè memineris, colligere solum potui, conjugem remittentem alteri conjugi culpam adulterii, Decal. 1. non posse eam remissionem amplius revocare, quamvis alter eam nesciverit, & non acceptaverit, quia illa est mera cessio, seu

cessio.

renunciatio Juris, non vero Remissio debiti. Locum recole.

§. Ex eadem doctrina colligi in presenti, cur emancipationem Infantis fieri sine ipsius Infantis consensu, seu acceptatione, disponitur à Jure? a Ratio est, quia, ut notat Turrianus, b in emancipatione pater nihil dat de suo, sed solum cedit Patriæ potestati, quam de Jure solo positivo Pater habebat. Ea ergo potestate de licentia ejusdem Juris legitime dimissa, filius statim revertitur ad suam naturalem libertatem.

§. V.

Promisso acceptata quam obligationem in conscientia pariat.

1. Quid requiratur ad legitimam acceptationem, mox, ut dixi, diligenter explicabimus; nunc enim, ea supposita, quaerimus, an promissiones liberales (& idem est de Donatione gratuita in futurum ante traditionem; tunc enim ea Donatio non est, nisi promissio tradendi) an, inquam, ea obligationem pariant in promittente, ita, ut resilire à Promisso non possit Promittens. Liberalis, & gratuita (dixi) nam in contractibus, & quibuscunque pactis operosis acceptationem parere obligationem Justitiæ, certum est, nec quaestione dignum. Abstrahimus autem à damno, quod ex promissione non servata fortè consequeretur, quale esset, quando tu v. grat. ex eo, quod ego tibi promisi mutare frumentum, & deinde non mutavi, debuisti carius emere, quam valebar tempore promissionis; tunc enim quantitatem damni refarcire debebis; damni, inquam, intrinseci ipsi promissioni, id est, quod tu passus es, præter id, quod ipsam rem promissam non habuisti.

2. Jam veto tametsi Plures negent, c Plures d autem affirmant, liberalem promissionem parere obligationem gravem in re notabiliter gravi; assero tamen, id dependere ab intentione promittentis, quæ, hac in re, quadruplex esse potest.

3. Si enim Primo, is, qui promisit, voluit se obligare ex virtute Justitiæ, obligabitur graviter in re gravi, & consequenter promissionem revocare non potest. Velle enim se obligare ex virtute Justitiæ, est, velle transfere in Promissarium Jus aliquod, (quod tunc

Tamburinus de Sacramentis.

non esset quidem in re, sed ad rem promissam) & velle se constituere illi debitorem illius rei, perinde, ac si ab illo aliquid ad conferendum ipsi hoc Jus accepisset; quod enim quis pretio facere potest, potest ex mera liberalitate facere, cum quilibet de sua re disponere liberè possit.

4. Si Secundo, is, qui promisit, se voluit obligare ex virtute Fidelitatis dumtaxat, obligabitur dumtaxat venialiter. Velle enim te obligari ex Fidelitate, est velle te solum dare Promissario rationabilem spem (quod leve quoddam Jus vocari potest) per quam is à te expectet prudenter rem promissam, quæ spes fundatur, non solum in ea obligatione, quam habet quilibet conformandi sua dicta cum factis, sed etiam cum fide data, ut in superioribus explicatum est.

5. Si Tertio, is, qui rem gravem promisit, voluit se obligare graviter, licet non explicet, seu non cogitet ex qua virtute; tunc obligabitur sanè graviter; idque ex virtute Justitiæ. Ratio est, quia obligatio gravis in hac re oriri non potest, nisi ex eo, quod Promittens voluit transfere Jus ad rem in Promissarium, sicuti in casu numeri tertii. Ita Delugo mox citandus.

6. Si denique Quarto, is, qui liberaliter, etiam rem gravem, promisit, non decrevit ex qua virtute, nec cogitavit, & aliquando, nec scivit, gravem, vel levem obligationem, obligabitur solum venialiter e ex virtute Fidelitatis. Ratio est, quam mox à n. 10. afferam.

7. Primum, ex his quatuor dictis patet, quia, posita illa translatione Juris, graviter læderetur in suo jure Promissarius, si promissum non servaretur.

8. Secundum item patet, quia deludere spem illam, non nisi leve est.

9. Tertium patet etiam, quia tunc jam res reducitur ad primum actum, in quo violari diximus justitiam.

10. Quartum denique, quod valdè frequens, & quotidianum esse solet, indè probatur, quia, quando homines quid promittunt liberaliter, abstrahendo, vel non advertendo ad mensuram obligationis, non solent, nec censentur (quando aliud non addunt) se obligare, nisi ad id, quod requirit natura liberalis promissionis: at hæc non requirit, nisi obligationem levem.

11. Confirmatur, quia, nec ipse Promissarius

PPP

rius

rius in hoc quarto modo Promissionis aliquid amplius expectat, & imprudens ipse in convictu humano iudicatur, si cum eodem rigore expectaret id, quod ipsi modo dicto promittitur, cum quo solet expectari id, quod debetur ex iustitia.

12. Confirmatur iterum, quia promittens hoc quarto modo, omnibus expensis, est dubius, an graviter obligetur, an leviter, ergo sicuti in lege, quando dubium est, an illa obliget graviter, an leviter, possum ex Castropalao eligere, quod minus est, puta obligationem levem, ita hic, ubi adest quasi Lex privata, quam sibi indicit Promissor.

13. Dicitur autem est in hoc quarto dicto (quando aliud non addunt.) Nam si quis addat v. g. Juramentum, vel Scripturam publicam, vel aliquod verbum significans rigorosam obligationem, ut si dicas: obligo me quantum possum, ad hoc vel illud faciendum, seu donandum, seu vendendum, &c. quæ verba non sint dicta urbanitatis gratia, si inquam, aliquod ex his addas, signum est, te voluisse ex Iustitia obligare, juxta dicta in primo, vel tertio modo.

14. Hinc ergo rectè Sà b Vix ait, quis promittentium obligari intendit, nisi juret, aut faciat Instrumentum.

15. Hinc Molina e ait, in ejusmodi gratuitis promissionibus homines, ut plurimum, nisi aliud exprimant, velle solum ex Fidelitate se obligare.

16. Hinc Lessins, d quamvis nobis aliàs contrarius, faterur multorum promissiones, qui leviter solent multa promittere, hoc modo esse intelligendas.

17. Hinc Sanchez e alias nobis etiam contrarius, admonet plurimas promissiones excusari à mortali, quia non intendunt homines se obligare præcisè, sed ex quadam benevola honestate.

18. Porro indicia, quibus discerni potest, non affuisse animum se obligandi primo, vel tertio modo ex dictis, id est sub mortali, sunt duo. Primum, si requisitus, ut promissionem juramento firmet, id recuset, non ob juramenti solam reverentiam, (quod certè non est passim etiam cum veritate adhibendū) sed ne astringatur ad promissum servandum. Secundo, si, quando promissisti, rogatus fuisses, an velles te obligare ad mortale, respondisses, te nolle. Lege Oñate, f qui latius hæc sig-

na, unde dignoscatur ejusmodi intentio percurrit.

Promissio dubia.

19. Quid si omnibus expensis sit dubium, an verba indifferentia ad significandam obligationem, vel solam urbanitatem, fuerint à te in promittendo dicta cum animo te obligandi, judicandum ne erit, adesse obligationem?

Respondeo, non esse judicandum. Ratio est, quia in liberalibus Donationibus non censetur quis, se obligare per verba, quæ in alterutram partem sumi possunt, suntque indifferentia ad significandam, vel obligationem, vel urbanitatem; tunc enim ea verba non arguunt animum se obligandi. Ita Delugo, g & Oñate. h

20. Quod si, hac occasione quæras, Quid, si verba non sint indifferentia, sed explicent obligationem rigorosam, ut, si dicam Promitto tibi hanc rem, ego me ex nunc obligo, quantum possum, ad hoc tibi donandum, sed vere tum negativè dubius, an id ex animo me obligandi, an solum ex urbanitate sic promiserim?

21. Respondeo. Communis opinio, quam idem Delugo i sequitur cum Sanchez, k & Castropal. l docet in utroque foro esse obligationem rigorosam. Hos autem idem docuimus l. i. in Decal. m seu addidimus, quoad forum conscientia, aliquid benignius dici posse, idque non esse improbable. Locum relege. Quæ tamen benignitas, an excipi possit in promissione, quæ imbitur in solcanti professione, & consequenter in matrimonio aliis expendendum, ibidem n dedimus.

Notabilis quantitas in promissione liberali quomodo mensuranda?

22. Duo supersunt explicanda: Alterum: Diximus num. 8. & 9. Promittentem, si se velit obligare graviter, peccare mortaliter, quando res promissa est gravis & ipse non observat. Jam scire quis cupiet, equæ nam sit gravis ejusmodi res? In promissione prædicta liberali v. g. pecuniæ peccabo ne mortaliter eam promissionem in illa quantitate non servando, in qua peccarem, si illam furarer?

23. Respondeo, cum Sanc. o & Delugo p requiri quantitatem quadruplo majorem, quam requiratur in furto. Si v. g. teneas fur-

a Cast. T. 1 tr. 3. Del. d. 1. p. 9. n. 1.

b Sà V. Promissio nu. 1.

c Molin. d. 261. n. 8.

d Less. l. c. e. 18. dub. 8. n. 58.

e Sanc. l. 1. mat. d. 5. n. 21.

f Oñate l. c. sec. 8.

g Delugo. h Oñate. i l. 1. de iur. n. 61. k Sanchez. l. 1. de iur. n. 1. m l. 1. de decal. n. 1. o Sanchez. p Delugo. q l. 1. de iur. n. 1. r l. 1. de iur. n. 1.

quam quatuor Juliorum esse mortale, sanè, ut sit peccatum mortale, non servare promissionem, qua te graviter voluisti obligare, requiritur, ut non servas promissionem donandi sexdecim Julios. Ratio potissima est quia minus offendit, qui rem suam non dat, licet promissam, quam, qui alienam furto rapit, & certè, qui liberaliter promittit, non debet tam rigorosè urgeri, ut à sua munificentia nequè urgeatur, ac à delicto furti.

Lege nostrum opusculum de Sacrificio Missæ, ubi resolvo, an non servans promissum de celebranda una, vel altera Missa, graviter peccet.

Quid addat Juramentum supra promissionem acceptam?

1. Alterum: Diximus n. 13. Juramentum esse signum, quod quis se ex Justitia, atque adeo graviter obligaverit, si illud apposuit liberali promissioni: nunc quaerimus, an præscindendo à ratione signi talis animi se obligare volentis, juramentum ipsam se obligat: id est, an Juramentum additum promissioni liberali, & non obligatorie graviter, eo ipso obligationem inducat sub mortali, & vinculum Justitiæ superaddat. Vinculum Justitiæ dico, nam, quod inducat obligationem sub mortali, propter vinculum Religionis, quod à Juramento superadditur, certum est ex alibi doctis, & quia Juramentum semper est in honorem Dei servandum. Solum ergo hic quaerimus, an superaddat vinculum Justitiæ?

Respondeo, id etiam ex ibidem dictis decisum manet. Probabile enim ibi reputavimus, nullum Justitiæ vinculum addi per Juramentum, sed solum vinculum Religionis. Quare vera esse existimamus, quæ Caramuel sic breviter complectitur. Promissio accepta (inquit) in re gravi, quæ aliter non obligaret, si roboretur Juramento, obligat sub mortali, sed solum ex vi Juramenti (hoc est ex virtute Religionis) undè Primo, poterit remitti à Promissario. Secundo, si is, qui juravit, obtineat legitimam Juramenti dispensationem, etiam si eam obtineat inconsulto, aut contradicente illo, cui promissio facta fuit, ad nihil obligabitur, & nec peccabit, quia tota obligatio nascebatur ex Juramento (hoc est ex Religione) quod jam tollitur à

Vicario Christi, id est ab habente potestatem dispensandi. Hæc ille.

25. Rectè autem dixit (legitimam Juramenti dispensationem) ut innueret, debere intervenire causam dispensandi, nam ad legitimam quamecunquè dispensationem obtinendam, debere adesse causam proportionatam, est communis doctrina: quæ autem, & qualis sufficiat, nos expluimus cum de Juramenti relaxatione tractavimus. d

d L. 3. 70
Dec. §. 3.
n. 14.

§. VI.

Quid nam requiratur ad legitimam acceptationem.

PERSONA LEGITIMA.

1. Requiritur Primò, ut Persona, quæ Promissionem (immò, & quamecunquè Donationem) acceptat, sit legitima, id est, vel ipse Promissarius, vel alius ejus vices legitime gerens: quis autem hic sit, dicam mox separatim.

Acceptatio sive externa, sive solum interna.

2. Requiritur Secundo, ut ipsa acceptatio sit quidem, sed non necessarid sensibilis, & externa; ad formandam enim promissionem sufficit, quod sit interna dumtaxat. Si enim mihi absenti scribas, equum mihi commodatum à te, mihi eidem te donare: & ego sine ullo actu externo, animo interno illum acceptem, acceptabo sufficienter. Idem ergo erit, si scribas mihi, aliquid te mihi promittere, & ego illud internè acceptem. Dixi (ad firmandam promissionem) nam ad hoc, ut promittens, vel Donans cognoscat promissionem suam jam esse firmam, noscere sanè debet acceptationem Promissarii, vel Donatarii, quod absque acceptatione externa esse, sine Dei revelatione, non potest.

3. Dices, Cur ipsa Promissio, vel Donatio debet esse sensibilis, immo ipsi Promissario intimata, & cognita, ut supra vidimus, acceptatio autem Promissarii nequaquam?

Respondeo. Quia per Promissionem, vel Donationem debet Dominus transfere Jus rei in Promissarium, vel Donatarium, quod

Pppp 2 sine

sine ejusdem Domini expressione fieri nequit; nequit enim alter, nisi cognoscat hanc voluntatem Domini, consentire ad acquirendum ejusmodi Jus. At Promittens, vel Donans nullum Jus acquirere debet, quare non est necesse, ut alterius acceptationem sciat.

4. Dices Secundo. Cur in aliis contractibus, vel Donationibus onerosis ad eorum irrevocabilitatem, & validitatem regulariter requiritur, ut acceptatio sciatur à Donatore, vel ab alio contrahente, non autem in casu nostro?

Respondeo, quia in aliis debet oriri obligatio in utroque contrahentium, & uterque debet acquirere Jus alterius, & transferre Jus suum alteri, si enim ego vendo tibi equum, non solum debeo transferre Jus equi in te, sed etiam debeo acquirere Jus ad pretium, quod mihi tradis, vel promittis, quæ absque eo, quod cognoscam tuum assensum, acquirere non possum: at in casu nostro promittens nihil acquirere debet, ut dictum est. Dixi (*regulariter in aliis contractibus onerosis*) nam esse aliquos casus, in quibus, neque in his, talis cognitio sit necessaria, indicat Delugo. *a*

*a Delu. dij.
22. delust.
n. 33.*

Acceptatio absoluta.

5. Requiritur Tertio, ut Promissarius acceptet absolute, non conditionate; si enim conditionata esset acceptatio, deberet omnino expectari positio conditionis, ut ex se patet.

6. Hinc incidit ea quaestio, quæ à Molina nimis indistinctè proponitur, undè nec distinctè solvitur, An scilicet sufficiat ad legitimam acceptationem, si promissarius hoc modo acceptet promissionem, quam illi præsentis facis hujus libri v. g. *Accepto, si tu vis, vel si tibi placeat.*

*Molin. d.
264. n. 5.*

7. Respondeo, sufficere, quia, si ego promitto, vel dono aliquid tibi præsentis, jam volo, & mihi placeat, ut acceptes, ergo jam purificata est ejusmodi conditio. Dixi (tibi præsentis) nam, si tu esses absens, & per Epistolam v. g. aliquid tibi ego promitterem, non sufficeret acceptatio hoc modo facta, quia potuit occurrere, ut ego promittens animum mutaverim, & jam non amplius valeat tua acceptatio, quia jam nolo amplius tibi do-

nare, atque adco, nec tu valide possis acceptare.

8. Quid, si quis ita acceptet? *Accepto tuam promissionem, si tu illam servare velis, seu remitto me tua voluntati, si visis promissionem servare?*

Respondeo, non sufficere, seu (melius) dico, te sic nihil agere, sic enim acceptando, relinquis promittentem sine ulla obligatione servandi promissum, ergo promissionem nullam acquiris.

Auditio Promissionis.

9. Requiritur Quarto, ut, qui acceptat, audierit promissionem, vel Donationem sibi fuisse factam, audierit, inquam, vel ab ipso Domino sive coram, sive per Epistolam legitime subscriptam, vel ab internuncio item legitimo, id est per ipsum Dominum designato; non ergo sufficit, si audierit à quocunque alio Tertio, qui fortè promissionis factæ conscius fuit, & Promissario ex se renuntiavit. Ita Sade. e aliique. Ratio est, quia solus Dominus, vel ejus legitime vicem gerens potest transferre in te Jus ad rem suam, quod requiritur in valida promissione, vel Donatione, non vero quilibet Tertius sine legitima commissione ipsi data. Ergo donec Dominus per se, vel per alium hanc translationem notam legitime faciat: animum verum transferendi non habuisse, judicabitur.

10. Delugo d. putat, sententiam contrariam (quam sequitur Gregorius Lopez affertens pro se Baldum) quod nimirum sufficiat illius Tertii non missi à Domino, esse aliquando veram, id est, quando promittens loqueretur coram multis eo animo, ut sic sua promissio perveniret ad promissarium, instar Testatoris, quando loquitur coram Notario, & Testibus, ut cognitio suæ ultimæ dispositionis perveniat ad heredem viventem, immo etiam ad Successores, qui nondum nati sunt: & instar Dei, qui Mysteria Fidei revelavit Prophetis, ut ad posteros eorum cognitio pariter perveniret.

11. Equidem approbo substantiam hujus doctrinæ, sed assentiri non possum, id esse ex contraria sententia. Manifeste enim est ipsissimum, quod nos docemus, nam illi multi præsentis, qui supponuntur cognoscere pro-

promittentem loqui cum animo, ut promissio ad Promissarium perveniat, quales etiam sunt Notarius, Testes, & Prophetæ, designantur, & destinantur ad ferendam illam notitiam, ergo non sunt Te tii non missi.

Acceptatio promissionis vera.

12. Requiritur Quintò, ut acceptatio sit circa veram promissionem, non autem fictam. Immo, si tu promissisti serio, id est vero animo promittendi, sed ego putante fingere, vel jocari, nihilominus acceptem, non erit a sufficiens acceptatio, quia non est acceptatio vera promissionis. Ratio est, quia ego acceptare non possum, nisi id, quod cognosco, cum ergo non cognoscam, nisi fictam promissionem, fictam solum accepto, hoc est accepto nihil.

Acceptatio post mortem promittentis?

13. Requiritur Sextò, à nonnullis, ut acceptatio promissionis, seu donationis fiat, antequam promittens, vel Donans moriatur. Verum id rejicit Lessius, & meritò, potest enim fieri acceptatio, etiam post ejus mortem, sive à Promissario, sive Donatario, sive ab eorum hæredibus. Ratio est, quia cum Promissio, & Donatio non revocantur, censentur etiam post mortem remanere; unde, & apta, ut acceptentur. Ita Less. b. aliique. c. 18. n. 45. 14. Idem Lessius, & Sanchez limitant hanc universalem doctrinam ad casum, quo supponitur Promissio, vel Donatio facta est ab ipso promittente, vel Donante, at verò quando a. 5. Me. commissæ, seu mandata est, ut fieret ab aliquo n. 7. 1. nuncio, ajunt, non posse validè acceptari d. 1. c. 2. post mortem Promittentis, vel Donantis, quia mandatum datum nuntio statim spirat morte Mandantis, atque adeo cum nihil remaneat mandati, nihil post eorum mortem acceptari validè poterit à Promissario, vel Donatario.

15. Sublimitant tandem iidem, seu excipiunt à dicta limitatione, quando mandatum est ad pias causas. Primò, quia in favorem animæ judicatur mandans voluisse, ut suum mandatum datum Nuntio perseveraret. Secundò, quia cum Mandans in alia vita propensior sit ad opera pia, magis est judicandus approbare mandatum illud.

17. Ego, ut ab hac sublimitatione incipiam, illam profectò approbo propter primam rationem dictam, non verò propter secundam.

Secunda enim ratio hæc est, quia in alia vita defunctus propensior est ad opera pia. Hoc dictum absolute non placet, tum, quia fortè Defunctus est damnatus in gehenna, tum, quia, esto sit in gloria: tamen ejus approbatio nihil prodest ad rem nostram; Cum enim Defunctus amittat omne dominium rerum temporalium, ejus approbatio post mortem nihil Juris transferre poterit.

17. Limitatio autem illa, quam Lessius, aliique tradiderunt numero 14. puta, spirare mandatum datum Nuntio à Promittente, vel Donante, non utique quaque aridet; licet enim spirare probabile sit, unde invalidè acceptari, tamen probabile etiam judico, non expirare in casu nostro promissionis, seu Donationis liberalis, quia mandatum favorabile cum sit gratia facta, non expirat morte mandantis. Ita sustinet Sà, e & in simili Diana, d & ego alibi e dixi. Stet igitur sive Donatio, n. 21. & V. Mandatò nu. 2. d. Vide etiã Dianam p. 3. tr. 6. ref. 95. c. L. 8. in tam; manifestè sequitur ex data doctrina, Dec. tr. 4. c. 1. §. 5. & sic docent apud Merollam f. Bartol. Clau. n. 11. f. Merolla T. 1. d. 2. c. 2. n. 89. Testam.

18. Denique non posse hæredes Promittentis, seu Donantis revocare promissionem, seu Donationem à Defuncto factam, & ab ipso ante acceptationem non revocari; cum Jus revocandi non transeat ad hæredes, & sic docent apud Merollam f. Bartol. Clau. n. 11. f. Merolla T. 1. d. 2. c. 2. n. 89. Testam.

Acceptatio Promissarii, seu Donatarii tacentis.

19. Requiritur Septimò, ab aliquibus, ut acceptatio fiat expressè. Sed certè etiam tacitè fieri validè per silentium potest; In contractibus enim lucrantis, ut est ille, de quo loquimur, silentium regulariter arguit acceptationem; Si enim ego tibi offeram centum v. g. atreos, & tu, id à me audiens, hæc Diana p. tacet, approbare, & acceptare convinceris. Ita g. Sanch. aliique, quibus adde multos citatos, & exceptos à Diana. h. finem.

Pppp 3 Ratio

Ratio est, quia in re sibi utili, & ex qua non nisi commodum sequitur, maximè valet ea Juris Regula: *Qui tacet, consentire videtur.*

20. Dixi (*regulariter*) fateor enim posse non raro silentium oriri ex verecundia, ne offendatur, qui offert, si non acceptem, immo, aliquando ex re ipsa oblata oriri potest, ut silentium potius ostendat rem despici, quàm acceptari, ut, quando tam est vilis, vel parva, vel me indigna res promissa, ut silentium illud sit, potius exprobatio, quàm approbatio: id, quod certè ex adjunctis erit à prudenti viro colligendum.

§. VII.

Quis nam possit pro alio absente legitime acceptare, seu (quod idem nunc est, quando loquimur in conscientia) stipulari?

1. **P**remittendum est Primò, te iterum, iterumque esse monendum de eo, quod nimis sæpè monuimus, nimirum nos loqui de contractibus lucrativis, id est de Promissione, vel Donatione liberalibus, nam in contractibus onerosis, cum ex utraque parte inducatur gravamen, certum est, semper adesse debere consensum utriusque, pura *Instit. de Injust. stip.* Promittentis, & Promissarii, idque saltem §. *Si quis alteri.* per legitimum Procuratorem; tunc enim jam in Procuratore ipse Principalis consentit, ut *Mol. d. 264. §.* habetur expressè in *a. Jure, & Doctoribus. b. Quinto, quando.* 2. Premittendum Secundò, valde pro re, de qua agimus, differre, si promissio, vel Donatio facta absenti, dirigatur presentem, & si *Merolla T. d. 1. c. 2.* dirigatur absenti. Nam, si absente v. gr. *Petro, à n. 866.* sic dicam, *Promitto, vel dono equum Petro,* atque hanc promissionem, seu Donationem *Sanc. l. 1.* acceptet nomine Petri aliquis presentem, qui *matrim. p.* cunque ille sit (etiam si sit Tutor, vel Curator absentis Petri, & etiam si sit Donatio *Diana p.* in causam piam, ut contra aliquos docet *c. 8. r. 6. ref. Sanch.*) nihil operabitur ejusmodi acceptatio, estque perinde, ac si nulla prorsus fuisset, *qu. multo;* unde eam ego poterò revocare ante absentis *utans.* acceptationem. Ratio est; quia cum per *c. Sanc. l. c.* hunc modum nulla ratione contrahatur cum *n. 10. c.* presentem, sed solum cum absente, hujus *apud Diana* consensus est expectandus. Excipe, nisi *nam l. c.* ille presentem fuisset à Petro ad hanc acceptationem faciendam expressè deputatus:

valeret enim tunc acceptatio, quia tunc Petrus dicitur presentem in alio, ut in simili dixi n. 1.

3. At verò, si sic dicas, *Promitto, vel dono tibi Antonio presentem equum pro Petro absente,* & Antonius acceptet, tunc enim verò rationabilis quæstio esse potest, an valeat presentem acceptatio. De priore igitur modo hic non est agendum, quia, ut dictum est, nihil ea operatur, ut cum multis notat *Merolla: d. d. Mol. d. 1. c. 2.* agendum verò est de posteriore, ac decernendum, an illa acceptatio semper sit legitima, *Bart. d. ut consequenter valida.*

4. Sed quæres antea, si verba, nec dicta cum, dirigantur ad absentem, nec ad presentem, ut, si presentem Antonio acceptante, dicas: *Promitto, me daturum equum Petro,* sensus ne erit: *Promitto, me daturum ipsi Petro equum, an, Promitto Antonio presentem, me daturum equum Petro absenti?*

Respondeo, *Merolla e. ait,* sensum esse hoc secundo modo, atque adeo aliquid operari ejusmodi acceptationem posse, quia omnes leges clamant, in dubio cum sensum esse eligendum, qui favor actui, ut scilicet actus sit validus.

5. Verum *Bartolus,* aliique ab eodem *Merolla citati,* sed non recepti, censent, sensum esse primo modo, atque adeo, nec valere, nec aliquid operari, qui ea verba, dum nullo modo dirigantur ad presentem, promissio convincitur facta solum absenti.

6. Ego *Bartolum* sequor, tum propter rationem jam dictam, tum quia, si omnibus expensis, res adhuc versatur in dubio, cum dubitetur, an adsit vera, & obligatoria promissio, melior est conditio Possidentis suam rem, suamque libertatem, à qua ipsum dimovere non potes, nisi certam probes affuisse acceptationem, quam certam adesse in casu dubio ostendere non vales, quia sic, casus dubius non esset.

7. Hac expedita quæstionculla, ut regrediamur ad promissionem directam presentem, sed factam absenti, Dico, tunc solum valere presentem acceptationem, quando presentem acceptare pro alio absente legitime potest. Ratio est manifesta, quia, si presentem non est legitimus Promissarii Procurator, nihil nomine Promissarii acquirere potest, ergo nihil operabitur, acceptando,

8. Sed ecce difficultas, Ecquando nam ita res se habebit, ut valeat acceptatio presentis pro absente? Profectò id cognoscemus, si hic afferamus Primò, eos, qui certo possunt pro absente acceptare. Secundò, eos, qui certo non possunt. Tertio, eos, qui sub controversia.

Quinam pro alio absente potest legitime acceptare promissionem?

9. Præter illum, quem modo diximus, cui ab absente expresse mandatum est, ut loco sui promissionem acceptet. Primò, potest quilibet pro alio absente legitime, ac propterea valide acceptare, seu stipulari, quando, & quatenus sua interest ejusmodi acceptatio. Sed profectò id non tam est acceptare pro alio, quam pro se.

10. Secundò, Pater pro Filio familias, hoc est pro Filio existente sub ejus potestate.

11. Tertio, Filius familias pro Patre.

12. Quarto, Monachus, pro Monasterio.

13. Quintò, Servus, hoc est Mancipium pro Domino. Mancipium (dixi) nam servus, qui est famulus, non ita, ut dicam mox nu. 20.

14. Sextò, Tutor, ut etiam ex probabilitate sententia Curator, quia succedunt loco Patris.

15. Septimò, Quilibet pro muliere ob favorem Dotis, immo ob Donationem propter Nuptias.

16. Octavò, quilibet pro causa pia; pia enim causa eundem favorem habent, quam habet Dos. Lege a Dianam.

17. Nonò, Personæ publicæ, hoc est Magistratus, seu Juxta pro subditis; Prælati item, & Rectores pro propriis Ecclesiis, Universitatibus pro singulis ex Universitate; hi enim omnes possunt promissionem, vel Donationem ipsis directam legitime acceptare pro suis, quamvis absentibus.

18. Ratio autem, quod prædicti acceptare pro aliis possunt, est, vel, quia propter bonum commune, ita statutum est à Legibus, vel, quia non raro dictæ acceptationes redundant in bonum presentis, atque adeo adest acceptatio presentis. Ejusmodi est, quando acceptat Pater pro Filio, Prælati pro Ecclesia, &c. Bonum enim filii, & Ecclesiæ est bonum Pa-

tris, & Prælati. Verùm hæc minutius tractata, atque probata lege apud Sanchez, b b Sanc. l. aliosque, & quoad pias causas Tiraquell. c 3. matrim. quo autem ad personas publicas, & Patrem, d. 7. Modicumque, lege Mantiam, d Molinam, rollam T. aliosque citatos.

Quinam legitime acceptare pro aliis certo non potest?

19. Si omnes extranei, qui nullum titulum habent acceptandi pro aliis, quod valide acceptent, jam patet ex dictis. Illis igitur hic numerabuntur, in quibus quamvis appareat aliquis titulus sufficiens, tamen re vera non est.

20. Primò igitur famulus conductus ad servendum (cum non ex toto, sed ex parte subdatur heredi) pro ipso stipulari legitime nequit.

21. Secundò, Discipulus nequit pro Magistro, idque propter eandem rationem. Unde sequitur, quod nec, contra, Magister pro Discipulo.

22. Tertio, nec filius emancipatus, id est existens sui Juris, pro Patre, quia, quando est emancipatus non est sub Patris potestate.

23. Quarto, nec idem filius, sive emancipatus, sive non, acceptare potest pro Matre, quia Filius non est sub potestate Matris, sed solum Patris.

24. Quintò, nec Frater pro Fratre.

25. Adverte, aliquando per accidens posses hos stipulari pro dictis, quando scilicet, ut supra dictum est, sua interest stipulatio. Nam propterea in materia Feudali, in Emphyteusi, in Usufructu, si quando prædicti sperant ad se aliquod utile proxime spectaturum, poterunt acceptare pro illis.

Pro quibusnam controversiatur posse pro aliis stipulari?

26. Controversiatur Primò. An Pater possit pro filio emancipato, id est pro filio sui juris, acceptare? Affirmat Sanchez. e cum e Sanc. d. Bartolo, & Baldo: Negat Merolla afferens d. 7. nu. 7. & ipse Baldum pro se aliosque. Utrumque f Merolla probabile.

27. Controversiatur Secundò, An Mater possit pro filio stipulari. Affirmat Sanchez.

etiam si

1. d. 1. c. 2.
2. n. 571.
Tuscum T.
7. loc. 5
concl. 703.

Tiraqu.
de Priv.
caus. pia
Privil.
114.

d Mantica
T. 2. de ta-
cir. con-
subdatur heredi
vent. tit.
25. c. 27.

a Sanc. l. c. n. 5. etiam si filii sint emancipati. Negatur, tum pro emancipatis, tum pro non emancipatis
b Merol. l. c. n. 881. Merolla, *b* qui tamen monet id, quod modo ego universaliter dixi, posse scilicet Matrem pro filiis stipulari in materia Feudi, vel Emphyteusis, quia tunc stipulatio proximè futura est utilis Matti, ratione utilis domini. Utraque sententia probabilis pari modo est.

28. Controvertitur Tertio, An Notarius, qui videtur esse persona publica, possit stipulari, seu acceptare promissiones, & Donationes ad ipsum directas, sed absentis factas (ut semper hic loquimur.) Negat Sanchez. *c* cum multis, quos ipse citat, quibus adde Castropal. *d* Affirmat cum multis Merolla, *e* & Diana. *f* Utrumque simili modo probabile. Sequere id, quod tibi magis arriserit. Mihi arridet sententia Sanc. quia Notarius non est persona publica potestatem aliquam habens in Civis, sed solum est publica, quia fidem publicam facit de iis, quæ ipse, ut Notarius, scribit.

Illud fateor cum iisdem Sanchez. & Castropalao ibidem, Notarium stipulari posse pro absentibus, quoad ea, quæ ad Judicia pertinent, & à partibus afferuntur; id enim solum conceditur à Legibus propter bonum publicum, quod per Judicia dirigitur, non verò conceditur extra Judicium.

Hæc, quia pro foro conscientie sunt pro utraque parte probabilia, satis sit sic summam retulisse.

Ex data doctrina de Acceptatione quatuor casus deciduntur.

PRIMVS CASVS.

An semper duplici Promissioni correspondere debeat duplex acceptatio?

29. Titius promittit, vel donat, non sequuta traditione, Cajo Prædium, hac conditione, ut post ejusdem Caji mortem, prædium transeat ad Sejum. Acceptavit Cajus, sed postea Titius vult revocare illam conditionem in favorem Seji factam, idque antequam ipse Sejus acceptet, licitène potest, & validè?

g Sanc. l. 1. c. 6. d. 1.
h Delugo d. 23. de Inst. n. 85. 30. Respondent aliqui apud Sanchez & Delugo non posse, sed posse idem Sanchez, & Delugo h merito respondent. Ratio est, quia in hoc

casu duplex involvitur Donatio, altera facta Cajo, quæ jam est irrevocabilis, quia acceptata, Altera facta Sejo, quæ, quia nondum est acceptata, revocabilis est. Idem dicitur, quamvis ejusmodi Donatio jurata fuerit, quod constat ex dictis à nobis supra, & quodque etiam docet ibidem Delugo, licet neget ibidem Sanchez.

31. Quod dictum est de Promissione ante rei promissæ traditionem, potest etiam queri de Donatione, sequuta jam traditione, an scilicet, si donasti & tradidisti v. gr. equum Petro ea conditione, ut post annum tradat illum Paulo, an, inquam, antequam Paulus acceptet, possis eam Donationem Paulo factam revocare?

Et Respondeo, posse propter eandem rationem. Lege Dianam. *k*

SECUNDVS CASVS.

An acceptatio unius profit alteri, ratione connexionis rei promissæ?

32. Promitto Petro absentis centum aureos, in quibus decem promitto tibi presentis, inquiri, si tu, qui nullum mandatum habes à Petro, ut pro illo acceptes, acceptes tuos decem, Inquiri, inquam, an possim revocare promissionem factam Petro, quod nonaginta, quos nondum ipse Petrus acceptavit?

33. Respondo, esse propter eandem rationem in primo casu dictam. Excipe, nisi tua intersit, ut Petrus illa centum habeat, ut si v. g. eo mortuo, ad te, tuosque hæredes ea pertineant, vel, si tu ea decem habeas non possis, nisi habeat Petrus, sua nonaginta, quod certè evenire possit, si promitto esse v. gr. ut ex vase argenteo promisso, & vendito à Petro, tua decem deberet tibi Petrus numerare.

TERTIVS

TERTIVS CASVS.

Rei pluribus promissa, & ab ipsa acceptata cui attribuenda?

34. Si eandem rem promittas successive duobus, tribus, &c. iis legitime acceptantibus. Primo tradere eam debes, etiam si iuraveris tradere secundo, vel tertio. Ratio est, quia promissio facta secundo, vel tertio illicita est, posita promissione facta primo. Juramentum autem non est vinculum iniquitatis.

35. Non fiet cum promissis primo, rem, illamque ipsi non tradideris, promittas deinde secundo, & huic etiam tradideris, quamvis enim tu sic peccaveris? (ad quid obligeris, sicam inferius; a) tamen, quia per traditionem secundam rem facit tuam, ipsi erit, & hic inultum valet illud vulgatum Juris. Multa facta tenent, quamvis fieri prohibeantur. Ita Azor, b & ita nos alibi. c

QVARTVS CASVS.

Pereunte ro promissa, quid debeatur Promissario, qui iam acceptavit?

36. Id explicabitur planius, si sic figures hunc casum. Titius promissit Cajo unam ovem ex duabus, vel tribus, vel centum, quas habet, ad electionem ejusdem Caji. Ante electionem vero altera ex illis duabus, vel plures ex illis centum perire sine Titii culpa, Inquiro, an nihilominus Titius debeat dare ovem unam ex illis, quae superstites sunt?

37. Respondeo. Recte inquiris (ante electionem) nam post electionem a Cajo factam id certum est, te ad nihil obligari, quia tunc, sicuti post electionem illa electa Cajo debetur, ita ipsi pereat, congruum est. Recte item notasti (sine Titii culpa.) Si enim ejus culpa perit, seu perire, debet sane superstitem dare, vel omnibus pereuntibus, pretio compensare: id enim damnificatio ex culpa Titii facta, omnino exposcit. In casu ergo proposito distinguendum est: si enim una, vel aliquot perire sine culpa Titii, idque ante electionem Caji remanente altera, vel aliis obligatur Titius ex iis, quae superstites veniunt, tradere, etiam si illa, seu illae, quae perire, fuerint viliores. Ita Bonacina, d quia non

Tamburinus de Sacramentis.

dum facta electione, illae oves Titio perire, & Cajo non est defraudandus de re ipsi promissa. Azor e tamen benignius loquitur, dicens, sufficere, si Titius donet valorem ejus, quae sine ipsius culpa perit, & pari modo Turrianus f dicens, sufficere, si donet aliam similem ei, quae perit. Si vero omnes perire, tunc ad nihil debet obligari Titius, nec mirum, quia sine sua culpa deficit materia tota promissionis.

38. Quando autem tum hic, tum alibi dicimus adesse obligationem, semper intellige de illa obligatione, quam ejusmodi promissio inducit, sive ex Infidelitate, sive ex Justitia, sive ex alio capite juxta superius explicata.

CAPUT VIII.

De illis ultimis verbis descriptionis, Promissionis (in cujus utilitatem res facienda est.)

Hæc satis sunt explicata per occasionem in superioribus, & præsertim cap. 7. paragr. 4.

CAPUT IX.

Quando, & quatenus obligatio Promissionis, vel est nulla, vel cessat.

1. Absoluta tractatione de Natura, & Conditionibus promissionis, ea duò breviter sunt indicanda, quae in præsentis titulo proponuntur.

2. Quoad prius ergo. Regula generalis est Promissionem, & Donationem ante traditionem, esse invalidam, nullamque parere obligationem, quando, vel Primo est de re illicita, vel Secundo, quando ex ejus observatione daretur occasio peccandi, vel Tertio, quando est ex jure positivo, irritata, quae partim dicta sunt cum egimus de Juramento, g g Lib. 3. in & Voto h partim ex dictis, & dicendis facile Decal. c. 7. colligi possunt. §. 2.

3. Quoad posterius. Promissionis obligatio orta, sive ex Fidelitate, sive ex Justitia, modo superius explicato, cessat. Primo, ut ibidem dictum est, remissione Promissarii. Secundo, ut etiam dictum est ibidem, cessatione finis principalis promittendi. Tertio,

Q 999

(quod,